

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

บุพเพ

รัก ร้อยลียิต

Jamsai

ทดลองอ่าน

ราตรีนิมิต

Jamsai
ทดลองอ่าน

"แพ้วแล้วจริงๆ ด้วย...ฉันคงต้องไปแล้วล่ะค่ะ ขอขอบคุณสำหรับบทสนทนานะคะ"

ร่างสูงส่งาลุกขึ้นยืนอย่างเป็นสุภาพบุรุษแล้วโค้งน้อยๆ

"ด้วยความยินดีครับ"

รู้वादเดินออกจากศาลาแต่เพียงไม่กี่ก้าวก็หยุดคล้ายนึกขึ้นได้ เธอหันกลับมา ยิ้มพราย ดวงตาวาวรีฉายประกายติดตลกพร้อมดึงชายกระโปรงยาวขึ้นอวดรองเท้า ส้นสูงพลางย่ำขาเล็กน้อย ครั้นเห็นว่าชายหนุ่มดูงงกับท่าทางแปลกประหลาดนี้ก็ หัวเราะขบขัน

"นี่รองเท้าคู่โปรดของฉันเองค่ะ สักดัดโดยเฉพาะ รองเท้าที่ขนาดพอดีไม่มีทาง หลุดง่าย ๆ หรือกนะคะ แม้แต่ตอนวิ่งก็เถอะ...ถ้าไม่ได้ตั้งใจ"

เว้นช่วงให้คู่สนทนาเข้าใจความหมายที่สื่อไปแล้วจึงเอ่ยต่อ

"ซินเดอเรลล่าอาจไม่ใช่คนโลกโมโหสันหรือเหี้ยมโหด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า หล่อนจะไม่มีเล่ห์เหลี่ยมหรือกนะคะ"

บุพเพรักษ์ร้อยลียิต

ราตรีนิมิต เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2258-0

ภาพประกอบ tomertu / Shutterstock.com
Fusionstudio / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หลังจากฝากความรักลึกซึ้งผ่านกาลเวลาและภพชาติระหว่าง 'ท่านชายภาค' กับ 'โลลา' ไว้ในหัวใจของใครหลายๆ คน...

วันนี้ 'ราตรีนิมิต' กลับมาอีกครั้ง เพื่อนำพาเพื่อนๆ ก้าวเข้าสู่โลกแห่งอดีต ไปสัมผัสความรักอบอุ่นละมุนหัวใจบทใหม่ ซึ่งพระเอกของเราก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น 'ท่านชายเพชร หม่อมเจ้าวัชรธรรการ ภาณุวรรณ' พี่ชายผู้แสนอ่อนโยนของท่านชายภาค ส่วน 'รุ้งวาด' นางเอกของเราคนนี้จะไม่ได้ย้อนเวลากลับมา แต่เลิฟรับประกันเลยว่าความน่ารักของสาวสวยคนนี้มีไม่แพ้โลลาแน่ๆ ไม่งั้นจะสอยหัวใจ 'ท่านชายบนหิ้งบูชา' ของสาวๆ ทั้งพระนครมาได้หรือคะ

เราไปลุ้นกันดีกว่าค่ะว่าความรักระหว่างท่านชายผู้ถูกขนานนามว่า 'สูงศักดิ์ ดุจพันโลเกียวิสัย' กับหญิงสาวผู้สูญเสียศรัทธาในความรักจะดำเนินไปในทิศทางไหน และใครจีบใครก่อนน่า (ซึ่งในส่วนของการ 'จีบ' เลิฟขอสปอยล์ตรงนี้เลยว่า... การจีบกันในสมัยหกสิบกว่าปีก่อนนั้นช่างละเอียดละไมเหลือเกินค่า) อย่ามัวรอช้าดีกว่าค่ะ รีบพลิกหน้ากระดาษ (ทะลุมิติ) ตามเลิฟไปกันเลย~

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นอกจากงานอดิเรกอย่างการสะสมหนังสืออย่างไร้จุดหมาย บุกพบโลกใหม่ในบ้านของตัวเองกับสุนัขโกลเด้น รีทรีฟเวอร์อ้วนหนั่งตัว กับปลุกต้นไม้หวังดอกหวังใบไปเรื่อยเปื่อย ในความเรียบง่ายเหล่านั้นก็ยังมีงานเขียนที่ต้องทำเป็นประจำจนกลายเป็นนิสัยไปเสียแล้วละ

จากนามปากกา 'ราตรีนิมิต' ที่มักจะนำแรงบันดาลใจบางส่วนจากเรื่องราวในความฝัน หลังฝากผลงานก่อนหน้านี้ด้วยเรื่อง 'ในม่านกาล' หนังสือที่นักอ่านกำลังถวิลอยู่ตอนนี้ก็คือนวนิยายเรื่องที่สองของราตรีนิมิตละ และเพราะยังมีหลายสิ่งหลายอย่างให้ต้องเรียนรู้อีกมาก ราตรีนิมิตยินดีนมรับทุกคำติชม และจะพยายามพัฒนาตัวเองต่อไปในอนาคต จึงหวังใจอย่างยิ่งว่าเราจะได้พบกันใหม่ในโอกาสหน้านะคะ

ราตรีนิมิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

ดวงอาทิตย์เบื้องบนแรงกล้า แดดเผาไอร้อนสว่างพร่าพราย

ก่อนเมฆสีขาวไร้รูปปลุกฝนเอื่อยเอื่อยเกียจคร้าน ตัดกับกิ่งใบเขียวสด
ของต้นไม้เบื้องล่างชัดเจน หญิงสาวเบนสายตาจากทัศนียภาพนอกรถแล้ว
ก้มลงหยิบแว่นตากันแดดในกระเป๋าถือมาสวม กลอกตามองอย่างนิ่งเฉยใน
สีสนับปรเจิตรายทาง ภาพอาคารบ้านเรือนที่ไหลผ่านไม่ให้ความรู้สึกคุ้นเคย
แม้แต่น้อย ทว่าก็มีบรรยากาศบางอย่างที่ยังคงกลืนอยู่ในความทรงจำ
เลือนราง...จะเพราะสะพริบไหวของตอใบหลากสีสนับ หรือระอุไอร้อนโชน
เจ็ดจักษุไม่ทราบได้

'รู้จ้ะวาด ณรงค์มนตรี' ปรับจูนสายตาจากภาพรายทางมามองเงา
ตกกระทบของตนผ่านกระจกแด่น...หญิงสาวร่างเพรียวระหงนั่งตรงนิ่ง
ปากกระชับซึ่งเฉยเมยรับกับผิวขาวจัดจากอากาศเมืองหนาวจนดูคล้าย
ไร้แสงสะท้อนสิ่งรายรอบ งดงามห่างเหิน...และในความรู้สึกสลับมั่วอันยากจะ
บรรยายนั่นเอง เธอก็กำลังวิวาทกับตัวเองเงียบๆ ในใจ เป็นบทสนทนา
ยู่ยงเหิงที่หาหัวข้อหลักไม่ได้และดูจะไร้แก่นสารขึ้นไปทุกที

รู้จ้ะวาดลอบเป่าลมออกจากริมฝีปากแผ่วหวิว ถอดใจปล่อยคลื่น

ความคิดให้ล่องลอยเรื่อยเปื่อยไปตามบรรยากาศโดยรอบอีกครั้ง

เธอจากที่แห่งนี้ไปเนิ่นนานเหลือเกิน ตั้งแต่ครั้งยังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ไม่ประสากับโลก ดังนั้นความทรงจำทุกอย่างจึงเหมือนซากตะกอนก้นสระน้ำ ซ่อนทับกับสิ่งต่างๆ มากมายที่ได้พบเจอกว่ายี่สิบปีมานี้...มันไม่ได้ฝังแน่น หากกำลังค่อยๆ เลื่อนรางออกไป คล้ายเรือสำเภาลอยจากฝั่งโดยไม่มีวันหวนคืน แต่ในทุกขณะที่กำลังจะจางหาย ภาพทั้งหมดกลับเด่นชัดขึ้นอีกครั้ง...ไม่ต่างกับผีร้ายที่คอยเยี้ยมหน้ามาหลอกหลอนตลอดเวลา

คามมนเชิดเล็กน้อย เมื่อความคิดเดินทางเข้มข้นขึ้น

ความเยาว์วัยและตื่นขึ้นทำให้เธอเคยมองว่าโลกนี้สวยงาม ก่อนความจริงจะสอนให้รู้ว่าผีเสื้อไม่ได้กระพือปีกตลอดไป และท้องฟ้าสดใสก็ยังมีวันที่ลมกระโชกแรง

ประกายหลังกรอบแว่นตากันแดดเปลือยฉายแววกระด้างโดยไม่รู้ตัว

ภาพเหตุการณ์ค่อยๆ ผุดขึ้นในหัว ย้อนไปในคำคืนที่ดวงจันทร์กลมมนกระจ่างจนเหมือนอঙ্กลับแก้วเหนือท้องฟ้า

กลิ่นหอมชื่นๆ ของดอกช่อนกลิ่นปรากฏจางรางขึ้นมาก่อน แล้วภาพซึ่งคล้ายหยดหมึกม่วงช้ำก็หยาดหล่นเป็นสาย ชุ่มโชกในทรงจำหมองมืดไร้สีสิ้น

รู้วาทจำคำคืนเจียบเศร้าที่เธอยังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวน้อยในตอนนั้นได้ หัวใจโศกสลายแต่เยาว์วัย นิ่งเหม่อเจียบบังอยู่ข้างโลงศพซึ่งถูกมวดดอกไม้สีขาวสพรั่งโอบกอด และบางครั้ง...นานๆ ครั้ง ที่เด็กหญิงจะหันไปมองโลงข้างตัวด้วยประกายความหวังลมๆ แล้งๆ เจียหุรอฟังว่ามารดาผู้หลับใหลซิดเขียวข้างในจะฟื้นคืน ลุกขึ้นมายกยิ้มอ่อนหวาน กระซิบซุกซนกับเธอว่า

'...ไปเถะวาด กลับเรือนเล็กของเรากัน'

หากสิ่งที่รู้วาทได้ยินกลับเป็นสຸ່มเสียงกระซิบกระซาบพึมพำจาก

ใบหน้าหลากหลายไม่คุ้นตา ซึ่งเร็นลอดผ่านความสลับมั่วของม่านควัน
กำจาย

'...นำสารหนูขาด แม่บัวก็ใจร้ายเหลือเกิน ทั้งลูกไว้ให้นางเสื่อ
นางตะเข้แท้ง'

'เห็นว่าเพราะหลวงพินิจพาแม่คนนั้นกับลูกอีกสองคนไปเที่ยว ที่เรือน
เหลือแค่หนูขาดกับบ่าวไม่รู้โอไหนโอไหน พ่อแม่บัวที่ป่วยหนักอยู่แล้วเกิด
อาการกำเริบขึ้นมาก็เลยไม่มีทั้งรถไม่มีทั้งคนพาไปหาหมอ...'

'ตายจริง! หลงกันถึงเพียงนี้ เป็นอิจันคงไม่กล้าลอยหน้านั่งอยู่ใน
งานศพได้ดอกคะ...บาปกรรม'

ใช้เวลาสักพัก รุ่งวาดจึงค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องของตัวเอง โลกคับแคบ
ของเธอยามนั้นมีเพียงคุณบัวผู้เป็นมารดา ตาคง ยายอ้า บ่าวสองหัวเมีย
ของบ้านณรงค์มนตรี และเรือนเล็กในดงต้นไม้เร็นสูง เยื้องจากเรือนใหญ่ที่
เด็กหญิงและแม่เคยครอบครองร่วมกับบิดา เคย...ก่อนที่ผู้หญิงอีกคนจะ
เข้ามา

คุณประไพ...หญิงสาวใบหน้าที่งดงามซึ่งกระซกตื๊อคุณบัวออกจาก
ฝันหวานลมๆ แล้งๆ ให้ตระหนักในชั่ววินาทีที่หล่อ่นปรากฏตัวว่าความ
เสน่หารักใคร่ของคุณหลวงพินิจถูกรับรองอย่างมั่นคงในมือคนอื่น
และสิ่งจริงแท้เพียงหนึ่งเดียวที่แม่ของรุ่งวาดประคองไว้กลับเป็นเพียงสายใย
ที่ถูกหล่อหลอมอย่างกล้ำกลืน...สายใยอันแห่งผากเปล่าตายที่เรียกว่า
'คลุมถุงชน'

รุ่งวาดเพิ่งจะทราบหลังจากนั้นว่าแท้จริงหลวงพินิจซุกซ่อนอีกครอบครัว
หนึ่งไว้นานแล้ว...อาจจะหลังรุ่งวาดเกิดไม่เท่าไร หรืออาจจะก่อนหน้านั้น
ด้วยซ้ำ

ความคิดในหัวซังกักกันที่เมื่อความรู้สึกคล้ายถูกหักหลังฟาดสาด
สติถูกดึงกลับมายังปัจจุบันพร้อมมือที่กุมกันไว้ก็เกร็งแน่นโดยไม่รู้ตัว

รู้วาดแสร้งหยิบพัดในกระเป๋าช้อนมาโบกน้อยๆ ด้วยต้องการจะคลายกิริยา
แข็งขึ้นจากการดำดิ่งในความทรงจำ

"ร้อนนรี แม่วาด"

สตรีวัยกลางคนข้างกายเบือนหน้าจากกระจกอีกด้านมาหาพร้อม
เอ่ยถามคล้ายชวนคุยมากกว่าจะสงสัยจริงๆ รอยยิ้มที่มอบให้นั้นตรงไป
ตรงมาอย่างคุ้นเคยกันดี

"นิดหน่อยค่ะ" หญิงสาวโคลงหัว เบนสายตาออกนอกกระจกอีกครั้ง
"...ที่จริงวาดแค่ต้นเต้าน"

คุณป้ามณฑาพิณจ๊ะเธอชั่วครูก็พ่ายหน้ารับรู้

"ป้าก็เหมือนกัน" ผู้มาวัยกว่ากล่าวสมทบพร้อมหัวเราะน้อยๆ

"ยี่สิบปีแล้วสินะ ที่เราไม่ได้กลับมา"

ยี่สิบปี นับตั้งแต่การปรากฏตัวของคุณป้ามณฑากลางงานศพคืน
สุดท้าย ช่างเหมือนมือที่มานุดตึงรู้วาดจากความวิปริตโคตรเดียวโดยแท้

ท่ามกลางคลื่นความทุกข์ระทมที่กระหน่ำซัดใส่เด็กหญิงตัวน้อยจน
ไร้ทางหยดยืน ในหลากหลายใบหน้าพร่ำพรายสลัผ่าน ในสายตาเฉยเมย
ไร้รอยโศกศัลย์ของคุณประไพ ในท่าทีประดักประเดิดไม่ยอมสบมองของ
บิดา ในกลิ่นหวานเอียนของดอกไม้ขาวและรูปควันร้ายรำ สตรีร่างโปร่งบาง
โดดเด่นด้วยท่าทีสงบขรึมก็ก้าวเข้ามาท่ามกลางความเงิบเศร้าซึ่งดูคล้าย
ไม่มีวันจบสิ้นนี้

รู้วาดในตอนนั้นได้แต่มองจ้องคุณมณฑาอย่างโง่ม ด้วยคิดไปว่า
นางในลึกลับจากสรวงสวรรค์ลงมารับมารดาของตนแน่แล้ว แต่ชั่วขณะที่
ดวงตาสองคู่ประสานกัน ดวงหน้าซึ่งประพิมพ์ประพายคล้ายคุณบัวอย่าง
ยิ่งนั้นกลับสะท้อนริ้วแววกำสรตเด่นชัดออกมาเหนือห้วงอารมณ์ทั้งมวล
ก่อนที่คุณป้าจะตรงเข้ามาลูบหัวเธอแผ่วเบา จับจ้องไปยังโลงศพด้วยสายตา
โรยร้างห่วงหา...สะท้อนลึกถึงเจ้าของรอยยิ้มอ่อนหวานซึ่งไม่อาจผลิแยม

ได้อีกแล้วบนโลกนี้

ยามนั้นจิตใจของรุ่งวาดแห้งผาก ความสุขสดใสปลิดปลิว ลอยคว้างโดดเดี่ยว และขาดกัลว เมื่อได้รับสัมผัสอบอุ่นอีกครั้งน้ำตาก็ไหลพรากมือน้อยๆ กำชายเสื้อของคุณมณฑาไว้นั่นทั้งยังตั้งรังด้วยกลัวจะเป็นเพียงฝันไป

'นี่เสียคนดี ป้าอยู่นี่แล้ว...ป้ามาแล้ว'

คุณป้ากระซิบแผ่ว เจอก่อนสะอื้นเพียงอีกหนึ่งอย่างสะกดกลืน

ความจริงแล้วตอนนั้นรุ่งวาดจำคุณป้ามณฑาไม่ได้ ทุกการกระทำล้วนเป็นไปตามสัญชาตญาณทั้งสิ้น กระทั่งเรื่องเล่าเก่าก่อนจากมารดาค่อยๆ ฟุ้งคืนหลังจากนั้นไม่นาน...ถึงพี่สาวเพียงคนเดียวของคุณบัวผู้มีตัวตนอย่างหนักแน่นในทรงจำท่าว่าห่างไกลสุดแสน

คุณป้ามณฑาคือหลานสายตรงจากก๊กเจ้าคุณทหารเอกเดียวกับคุณบัวร่วมครรรักษ์กันมาเพียงสองคนพี่น้องท่ามกลางความห่างเหินแปลกหน้าของญาติสายรองคนอื่นๆ และเคยถวายงานเป็นข้าหลวงรับใช้เสด็จพระองค์หญิงพร้อมกันกับคุณบัว คุณป้าลาราชการออกไปสมรสกับรักแรกพบชาวอังกฤษที่ได้เจอกันครั้งตามเสด็จไปปีหนึ่ง ความรักของคุณมณฑานั้นโลดโผน ฝ่าฟันบริบทอันคับแคบของสังคม ข้ามผ่านรอยร้าวจากกระดิ่งดั้นที่ตัดขาดของเจ้าคุณปู่ผู้เคยยิ่งใหญ่จากยุคสมัยก่อน ต่างจากมารดาของเธอที่ยอมรับชายแปลกหน้าซึ่งถูกยึดเยียดตามความเห็นชอบของครอบครัว

เพียงเพราะหล่อจนถึงวัยอันเหมาะสม เพียงเพราะเขาสวมเหมาะสม เพียงเพราะทั้งสองรูปร่างเหมาะสม และก็เพราะคำว่า 'เหมาะสม' คำเดียวนี้เองที่แผดเผาหัวใจในทุกคืนคำอันอ้างว้างกระทั่งลมหายใจสุดท้ายของคุณบัว

'วาดคือความรักเดียวที่แม่มี เข้าใจไหมลูก...วาดคือความรักเดียวที่แม่มี...'

เสียงระโหຍขึ้นชุ่มรอยโศกยังสะท้อนก้องในหู ชัดเจนด้วยผ้งแน่นลงในใจ

เมื่อสิ้นคุณบัวไป สิ่งอาดูรสุดท้ายในแผ่นดินเกิดของคุณมณฑาจึงหลงเหลือแต่หลานสาวผู้อ้างว้างไร้หลักอาศัย และด้วยไม่อาจตั้งใจปล่อยร้างวาดให้โดดเดี่ยวท่ามกลางบ้านนครกัมมนตรี ในวันพระราชทานเพลิงศพนั่นเอง ขณะยืนมองควันปล่องพลัดหายออกจากปล่องเมรุ กระซิบลาผ่านม่านอ่อนจางหมองมัว โขยบินรอยยิ้มสุดท้ายของน้องสาวตามอิสระที่หล่อนเฝ้าฝัน คุณป้ามณฑาก็ตัดสินใจกลับไปเก็บสัมภาระของร้างวาด แล้วพาเธอเดินทางกลับบริเตนไปด้วยกัน

ร้างวาดเพิ่งมารับรู้ในอีกหลายปีหลังจากนั้นว่าช่วงที่เธอออกเดินทางไปกับคุณป้ามณฑาคือช่วงก่อนการปฏิวัติสยามอย่างฉิวเฉียด เจ้านายที่คุณป้าเคยถวายงานรับใช้ล้วนกระจัดกระจาย คล้ายบ้านหลังใหญ่ที่ถูกพายุโหมกระพือผ่านจนทุกอย่างระเหินหาย ด้วยเหตุนี้คุณข้าหลวงเก่าจึงไม่ได้มีเหตุให้ต้องกลับมาตุภูมิเนิ่นนานถึงยี่สิบปี

"เฮ้า ถึงเสียที"

เสียงของผู้มาวัยกว่าดังหึ่งสาวออกจากภวังค์ เมื่อรถยนต์วิ่งผ่านประตูรั้วเข้าไปตามทางทอดยาวซึ่งมีบ้านทรงบาโรคตั้งตระหง่านต้อนรับทั้งคู่อยู่

ร้างวาดกวาดมองโดยรอบอย่างไร้แยแส ริมฝีปากยิ้มนิดที่ไม่ได้แย้มหวานไปถึงดวงตา หญิงสาวเลยผ่านกลุ่มบ่าวรับใช้แปลกหน้าซึ่งจับกลุ่มกันชะเง้ออยู่ใหลๆ ไปยังชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่กำลังส่งยิ้มกว้างรออยู่ใกล้กัน เมื่อรถจอดสนิทก็เป็นเวลาที่เข้ามาเปิดประตูให้คุณป้าของเธออย่างนอบน้อม

คุณมณฑาก้าวลงไปก่อนพร้อมเอ่ยทักด้วยอริยาไยที่คุ้นเคยกันอยู่แล้ว

"รอนานไหมจะ พ่อทิดา"

"ไม่เลยครับ" เขาตอบพลางยิ้มดาหยี "ผมเสียอีกต้องขอโทษคุณป้าที่

ไม่ได้ไปรบที่สนามบิน"

"ขอโทษอะไรกัน แต่มาช่วยเรื่องบ้านใหม่ให้เราสองคนป่าหลานก็ขอบใจเธอจะแะอยู่แล้ว"

"เทียบกับที่คุณป่าเคยเอ็นดูผมสมัยอยู่อังกฤษยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำครับ" ทิวาโค้งหัวเล็กน้อย "นี่ป่าจรรยกับป่าที่ผมคัดเอาไว้ครับ ขาดเหลืออะไรขอให้คุณป่าบอกผมได้ทันที"

ท่าทางการพูดจาของทิวาสื่อความนอบนอบอยู่ทุกขณะ ทว่าเมื่อเขาผินหน้ามายังรุ่งวาด ดวงตารีเรียวจากสายเลือดแผ่นดินใหญ่กลับยืวนอยู่ในที่ ยักคิ้วข้างหนึ่งรับเสียงแค้นหัวเราะจากเธอ

"ดูดีทำเข้า ยังไม่รับขอบใจเพื่อนอีก"

ผู้เป็นป่าตั้งขึ้นอย่างไม่ติดจริงจัง ก่อนจะเดินเข้าไปทักทายเหล่าป่าวรับใช้แปลกหน้าในฐานะเจ้าของบ้าน เหลือกก็แต่รุ่งวาด ทิวา และเด็กรับใช้หน้าตึ๋ง อีกคนหนึ่งที่กำลังจ้องมองหญิงสาวอย่างพรึงเพริดจนไม่รู้ว่าเป็นคนอื่น นอบพิเทาคุณมณฑาไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ดวงตาดำขลับฉายประกายชื่นชมไร้พิษสงชัดเจน

คนถูกมองกวักมือเรียกเด็กสาวเบาๆ

"เธอจะ มานีซี ชื่ออะไรนะเรา"

ต้องใช้เวลาดังสติไปขณะหนึ่ง เด็กสาวจึงขยับใกล้ โค้งก้มหน้าแดงก่ำ พร้อมพึมพำเขินอาย

"เนียมเจ้าค่ะ"

"เนียม...รู้ไหมว่าห้องของฉันอยู่ไหน เอากระเป๋าไปไว้ให้ที"

เด็กเนียมยิ้มตื่นเต้น รับแบกกระเป๋าเดินทางด้วยริ้วแรงทั้งหมดที่หล่อนมี กระตือรือร้นโย่งหยกเข้าตึกไป

ครั้นโดยรอบเหลือกันอยู่เพียงสองคน รุ่งวาดก็เบนสายตากลับมายังทิวาก่อนแบมือออกไปหาเขา รอคอยในความเงียบจนกระทั่งชายหนุ่ม

หัวเราะเสียงขรม ก่อนยื่นซองจดหมายจำนวนหนึ่งมาให้แต่โดยดี

"ทำไมเยอะขนาดนี้" หญิงสาวมุ่นคิ้ว

"เกาะดูวีรกรรมที่ตัวเองเคยทำไว้สิจ๊ะ คุณผู้หญิง"

จดหมายทั้งหมดส่งมาจากอังกฤษด้วยหลากหลายชื่อบนหน้าของ
รัฐวาทเปิดอ่านที่ละฉบับด้วยการกวาดตาเพียงผ่านๆ บางแผ่นคือเนื้อความ
อันคร่ำครวญร่ำวราน น้ำเน่าโสกาเช่นว่า

'หากนายเจอหล่อน...ได้โปรดเถิดทิดา ได้โปรดบอกแวนด้าว่าฉันยัง
เฝ้ารอหล่อนอย่างภักดีที่นี่ และหากแวนด้ายังเมตตารักฉันก็เพียงให้เธอ
ติดต่อมา ฉันพร้อมจะข้ามผ่านทั้งท้องทะเลและขุนเขาทั้งหลายเพื่อรับเธอ
มาอยู่ด้วยกัน...'

หรือบางฉบับที่กระเส้าเร้าร้อนถึงรักที่เพ็งปะทุแน่นอนอย่าง

'...ฉันทบทวนกับตัวเองซ้ำไปซ้ำมา และสุดท้ายก็ได้คำตอบในช่วง
เวลาอัปจนนั้นเองว่าตัวเองได้หลงรักแวนด้าเข้าแล้ว...ฉันควรทำอย่างไรดี
ทิดา ความรักขลาดเขลาของฉันเพิ่งจะมาแจ่มชัดในช่วงเวลาที่แวนด้ากำลัง
จากไปนี่เอง...'

ความเรียบเรียงบนสีหน้าของรัฐวาทไม่ได้ไขว่เขวสับสนสับสนกับเนื้อความ
ในจดหมายเหล่านั้นสักนิด ราวกับเธอไม่ใส่ใจว่า 'แวนด้า' คือชื่อภาษาอังกฤษ
ของตน...กระทั่งฉบับสุดท้ายนั่นเอง จึงค่อยทำให้คิ้วเธอตึงตึงเข้าหากัน

ทิดาสังเกตกิริยาคนข้างกาย ก่อนเหลือบมองเนื้อความในจดหมาย
บ้าง และต้องให้รู้สึกอึดอัดใจเหลือตาม เมื่อทุกตัวอักษรล้วนบีบอัดความ
กราดเกรี้ยวจนแทบจะสาปแช่ง

'...อย่าให้ฉันรู้เลยว่านายมีส่วนรู้เห็นเรื่องที่แวนด้ากลับไทย นั่งผู้หญิง
ร้ายกาจคนนั้นทำกับฉันไว้เจ็บแสบนัก และถือเป็นโชคดีของหล่อนที่หนีไป
เสียก่อนที่จะฉกความปลื้มป้อนอันน่ารังเกียจเหล่านั้น...'

"แน่จริง จากใครกันนี่"

ทิวรีบคว้าจดหมายไปถือไว้ ด้วยกลัวว่าหญิงสาวจะปริวิตกกับการ
ถูกเกลียดชังถึงขั้นคั่งแค้นเช่นนี้

"แน่จริงๆ"

รุ่งวาดเพิ่มพำรပ်พร้อมคว้าจดหมายไปอ่านซ้ำอีกครั้ง กวาดตามอง
ถวนถักก่อนยัดคืนใส่มือคู่สนทนาแล้วเดินเข้าบ้านไปโดยไม่ยี่หระอีก

"ผิดกรรมมารัไปหมด เป็นเจ้าของภาษาแท้ๆ น่าขำใจนัก"

เพียงเท่านั้น คนที่ห่วงความรู้สึกก็ได้รับบทปริตใหญ่พร้อมหัวเราะ
จนท้องคัดท้องแข็ง

รุ่งวาดรู้จักกับทิวตั้งแต่ตอนที่เขาเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเดียวกัน
กับเธอที่อังกฤษ ชายหนุ่มโปรยยิ้มเรียกรวดมาให้ในงานเลี้ยงคลับนักศึกษาไทย
ท่ามกลางสายตาแปลบปลาบหลากหลายความหมายของเหล่าบุรุษ ก็มีแต่
ทิวคนเดียวเท่านั้นที่สนทนาโดยไร้นัยซ่อนเร้น ความสัมพันธ์นั้นกัลยาณมิตร
จึงดำเนินอย่างบริสุทธิ์ใจมาโดยตลอด และก็เป็นที่ว่าผู้นี้เองที่มักรับหน้าที่
ส่งสารรักจากหลากหลายหัวใจบรรณาการ...ทั้งยังร่วมรับรู้ในทุกครั้งที่รุ่งวาด
สลัดทิ้งหัวใจเหล่านั้นอย่างไร้เยติ

คุณป้ามณฑาดูพอใจกับบ้านหลังใหม่เป็นอย่างมาก เครื่องเรือน
ส่วนหนึ่งที่ลงเรือมาก่อนถูกจัดแต่งตามสมควรบ้างแล้ว กระนั้นหญิงสาวก็
ยังมั่นใจว่าความหรูหราของบ้านจะไม่หยุดเพียงเท่านั้น

เมื่อครั้งอยู่อังกฤษ อังเคิลอลันผู้เป็นรักเดียวของคุณป้าทำธุรกิจ

ส่งออกเฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งบ้านรายใหญ่ จึงไม่แปลกที่คุณมณฑาจะติดนิสัยชอบจัดบ้านอย่างไม่รู้เบื่อ และมีกำลังทรัพย์มากพอจะทำเรื่องเช่นนี้เป็นงานอดิเรกในโลกซึ่งถูกความรักจองจำแห่งนั้น

รู้वादสำรวจโรงในบ้านเล็กน้อย แล้วหันไปพยักหน้าให้ทิวที่กำลังเดินตามมาติดๆ

"เข้าใจเลือกบ้านเหมือนกันนี่"

คนฟังหัวเราะหึๆ แสร้งยกมือถูคางด้วยคงคิดว่าไก่อ่ก่พอตัว ยิ้มกริ่มกระหยิ่มใจโดยไร้กิริยาถ่อมตน

"เจ้าของเก่าเป็นชาวฝรั่งเศส รู้จักกับป้าเร่อีกที่...บอกแล้วว่าบ้านเรากว้างขวางไม่หยอก ต่อไปก็คงถึงคราวที่ตัวจะได้มาพึ่งคุณทิวคนนี้บ้างแล้วล่ะ"

"จะ พ่อคุณ แหม ชมแค่นี้ทำเมาลมเสียแล้ว"

รู้वादส่ายหัวด้วยความขบขันมากกว่าจะระอาใจ

ครอบครัวของทิวคือเจ้าของห้างขายยาขนาดใหญ่ที่มีหลายสาขา เริ่มต้นจากบิดาชาวจีนผู้ข้ามผ่านทะเลกว้างพร้อมยามสะพายเก๋ๆ เพียงใบเดียว ลำพังสรรค์สร้างฐานะจนร่ำรวยและมีลูกน้องในปกครองจำนวนมาก ดังนั้นคำอวดอ้างของชายหนุ่มจึงไม่เกินจากความจริงแม้แต่น้อย

แม้ผู้เป็นพ่อจะเริ่มต้นตั้งตัวอย่างยากลำบาก ทว่าเพื่อนรักคนนี้ก็กลับกระตือรือร้นนิยมนุสขสบายและไร้กังวลแบบลูกชายคนเล็กที่ถูกห้อมล้อมด้วยความรักใคร่ประคบประหงมทุกประการ กระนั้นความมีน้ำใจของเขาก็เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ ดูอย่างเรื่องที่ช่วยหาบ้านนี้ เพียงรู้वादเปรยว่าจะย้ายกลับมาเมืองไทย ชายหนุ่มก็ตั้งตัวเป็นหัวเรือใหญ่จัดการทุกสิ่งให้อย่างกระตือรือร้นจนเธอและคุณมณฑาแทบไม่ต้องทำอะไรเลย

"ว่าแต่ตัวจะให้เรตอบจดหมายพวกนี้ยังงีตึ๊ละ"

รู้वादปรายตาไปยังซองกระดาษซ้อนซับหลากหลายใบในมือเขาก่อน

ยักษ์ไหลเบาๆ "เผาเงียบๆ อย่าให้ใครเห็นเชียว มีแต่อะไรไร้สาระทั้งนั้น"

"ใจร้ายจริง" คู่สนทนาแค้นหัวเราะแห้งๆ ตบเหล่าจดหมายเบาๆ
ทำที่คล้ายจะปลอบใจ "หล่อนมันคนไม่มีหัวใจ"

คนไม่มีหัวใจจื๊ปากนี่คุณอย่างไม่จริงจังทันที

"ตัวไม่รู้อะไร 'พรองซัวส์ โมริยัค' บอกว่าโดยนิตยแล้ว..."

"โดยนิตยแล้ว เสน่ห์ระหว่างชายหญิงเทียบเคียงได้กับการฟ้องพยาน
ของคนอ่อนแอสองคน* โดนกรอกหูมาตั้งหลายปีทำไมจะไม่รู้ละแม่เจ้าประคุณ
...เพราะอย่างนี้ไง เราถึงได้กระอักกระอ่วนใจนักเวลามีคนเข้าใจผิดว่าเป็น
คนรักของตัวเอง"

"จะ ขอโทษจะทำให้ไม่สบายใจ" รุ่งวาดเบ้าปาก แล้วไล่เลยไปสำรวจ
โดยรอบแทน

โดยเจียบบั้นนั้น ไม่มีใครรู้ว่าหญิงสาวลอบรำพึงกับตนเองอย่างเฉยเมย
...ไม่ใช่เพียงเป็นคู่รักกับทิวาหрок แต่แค่ลองคิดถึงการมีความรักกับ
ใครสักคนก็ทำให้หญิงสาวแทบจะสำรอก!

...คนอ่อนหวานเช่นมารดาเมื่อมีความรักแล้วเป็นอย่างไร แล้วคน
เยือกเย็นเช่นคุณป้ามณฑาเล่า ต้องทุกข์ทนเพียงใดจากความรัก...เห็นชัด
อยู่ว่าสิ่งที่ผู้คนเพื่อพกไฟผ่นนั้นไม่เคยแทนคุณใดแก่ผู้ครอบครองนอกจาก
ความเจ็บปวดเผาใจ!

ทั้งสองพูดคุยกันด้วยเรื่องจิปาณะครูหนึ่ง ลูกชายเจ้าของห้างยาภิ
ขอตัวกลับด้วยคงเห็นว่าเธออาจเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง เมื่อเดินไป
ส่งเขาถึงหน้าบ้านหญิงสาวก็กลับเข้าไปหาคุณมณฑาทันที สตรีวัยกลางคน
กำลังชื่นชมสวนจากเฉลียงกว้างตอนที่หลานสาวคนเดียวเข้าไปยืนข้างกัน
อย่างเจียบบเชียบ

"ว๊ย แม่คนนี่ มาเสียป่าตึกใจหมด"

* จากประโยคอันโด่งดังของ Francois Mauriac นักเขียนชาวฝรั่งเศสผู้ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม
ปี ค.ศ. 1952 ที่ว่า 'Human love is often but the encounter of two weaknesses'

แม้จะเป็นถ้อยคำตำหนิ ทว่าสีหน้ากลับไม่ได้แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวสักนิด ตัดจะเอ็นดูเสียมากกว่า ด้วยอุปนิสัยสุขุมคล้ายห่างเหินจากสิ่งร่ายรอบของคุณมณฑาแล้ว แม้จะไม่ได้แสดงความรักอบอุ่นใกล้ชิดกับรุ่งวาดอย่างเปิดเผยมากนัก ทว่าก็ยังเห็นได้ชัดว่าเธอคือคนโปรดเหนือใคร

รุ่งวาดจ้องผู้เป็นป้าด้วยดวงตาแวววาวอันเป็นมรดกจากมารดา ลอบสังเกตรอยแห่หว่นซุกซ่อนจางรางในวงโค้งลึกกลับของรอยยิ้ม ก่อนเอ่ยถามขึ้นอย่างห้ามไม่ได้

"คิดถึงบ้านหรือคะ"

หญิงสาวหมายถึงคฤหาสน์หลังใหญ่ที่อาศัยมากว่ายี่สิบปี

แท้จริงแล้วเธอมีความผูกพันกับที่แห่งนั้นมากกว่าบ้านเกิดเมืองนอนของตนเสียอีก รุ่งวาดมีเพื่อน มีสังคม...มีตัวตนอันชัดเจนอยู่ที่อังกฤษ แม้แต่สามีของคุณป้าก็ยังเอาใจใส่เธอราวกับเป็นลูกในไส้ของตน...

มิสเตอร์อลัน ฮาร์วเนอร์ รักแท้หนึ่งเดียวของคุณป้ามณฑาจากทั้งสองไปด้วยอาการหัวใจวายเฉียบพลันเมื่อสองเดือนก่อน นับเป็นครั้งแรกตลอดชีวิตของรุ่งวาดที่ได้เห็นความอ่อนแอของผู้เป็นป้า

...อ้างว้างสูญสิ้น ทรมานในทุกคำคืนที่หยาดน้ำตาดูคล้ายไม่อาจจางหาย คุณมณฑาฝืนอยู่ในบ้านซึ่งเต็มไปด้วยความทรงจำของทั้งสองได้เพียงไม่นานก็พ่ายแพ้ต่อตนเอง มอบที่ดินและกิจการทั้งหมดให้ญาติของอีกฝ่ายดูแลต่อแล้วตัดสินใจกลับมายังบ้านเกิดเมืองนอน...หวังให้แผ่นดินแม่เป็นธรณีสัต์ท้ายที่โอบอุ้มร่างอันตรอมตรม

"เรากลับบ้านแล้วต่างหาก แม่วาด"

สตรีวัยกลางคนเอ่ยเสียงกระซิบ ทอดสายตาไปยังโค้งขอบฟ้าเบื้องหน้า

"กลับมาเริ่มต้นใหม่...ที่บ้าน"

รุ่งวาดมองตามผู้เป็นป้านิ่งเงียบ พยายามเก็บซ่อนความประหวั่นในใจเอาไว้อย่างแยบยล

'บ้าน' แห่งนี้ไม่ต่างจากฝันร้ายสำหรับเธอ มีแต่ความอ้างว้างและ
สูญเสียไหลเวียนในความทรงจำ

หญิงสาวลอบถอนใจซ้ำๆ มือที่กุมเอาไว้แน่นขึ้นข้อขาว

...หวังเพียงการเริ่มต้นใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้จะไม่พลิกผันตาลปัตร
เกินทานทนไหวก็พอ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622580.html>